

Arrest

nr. 179 923 van 21 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS *loco* advocaat M. OGUMULA en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en soenniet te zijn. U groeide op in Kohi, Bara, Khyber Agency (Federally Administered Tribal Areas, FATA). In uw streek had u een eigen service station. In 2011 werd u gedwongen gerekruteerd door de militante organisatie Lashkar-e-Islam van Mangal Bagh. U kreeg twee keer bezoek van de militanten en ontving een dreigbrief. U meldde zich aan en werkte vervolgens gedurende 3 jaar en 8 maanden in de keuken van het centrum in Kohi. U probeerde een keer te ontsnappen toen u uw familie ging bezoeken, maar u werd toen onderschept en geslagen. Na uw periode in de keuken van het centrum kreeg u gedurende 2 maanden een wapentraining in Aka Khel. U bleef vervolgens nog eens 2 maanden in de schuilplaats in Aka Khel, van

waaruit u meewerkte aan twee ontvoeringen. Toen u op een dag met uw collega's op weg was voor een derde kidnapping, kwam u onder vuur te liggen. U kon ontsnappen en vluchtte naar uw neef in Jamrud. Er stierven twee collega's bij deze beschieting. U bleef nog 2 à 3 dagen in Jamrud en verliet Pakistan over land op 24 oktober 2015. Toen u in Iran was vernam u dat de militanten u ervan beschuldigden dat u uw eigen collega's had gedood en dat u informatie had gegeven aan het leger. U hoorde dat de militanten uw broer J. hadden vermoord en ze uw huis en service station hadden vernield en dat uw gezin was verhuisd naar uw neef in Karkhana (provincie Khyber Pakhtunkhwa). U kwam aan in België op 7 december 2015 en vroeg op 18 december 2015 asiel aan. Uw broer K. is vermist sinds 3 à 4 maanden voor het gehoor op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 1 september 2016.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart; een brief van de Taliban; een foto, de identiteitskaart en de overlijdensakte van uw broer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst kan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof hechten aan de **gedwongen rekrutering** die u zou hebben ondergaan in Khyber Agency, Federally Administered Tribal Areas (FATA).

Zo blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat lokale experts nog nooit van een dergelijke praktijk hebben gehoord. Gedwongen rekrutering is niet nodig gelet op het voldoende aantal vrijwilligers, die worden aangetrokken door de gratis wapens en training en die zo een kans zien om hun sociaal aanzien te verhogen. Het Commissariaat-Generaal merkt tevens op dat uit de beschikbare informatie blijkt dat militanten niet alleen uit vrije wil toetreden, maar dat zij ook nog eens vrijwillig kunnen uittreden indien ze geen hoog profiel hebben (zie de Oostenrijkse "Fact Finding Mission Pakistan" van september 2015, toegevoegd aan uw dossier). In deze context is het dan ook uiterst onwaarschijnlijk dat men u wel zou hebben gedwongen om toe te treden.

Daarnaast ondermijnen ook uw eigen verklaringen het door u beschreven gedwongen karakter van de rekrutering door Lashkar-e-Islam. U gaf zelf aan dat er in uw streek veel mannen waren die zich als vrijwilliger aansloten bij deze organisatie, waar zij tot wel 100.000 roepies per maand konden verdienen en bovendien ook konden bijverdienen met afpersing (gehoorverslag CGVS, p. 16). Gelet op het groot aantal vrijwillige krachten en de hoge premies die de organisatie hen klaarblijkelijk aanbood, is het weinig waarschijnlijk dat u gedwongen zou worden om hetzelfde werk te doen. Bovendien is het bevreemdend vast te stellen dat u verklaarde dat u in 2013, een jaar waarin u zelf actief zou zijn geweest bij de organisatie van Mangal Bagh, zelf naar het overheidskantoor in Dogra bent gegaan voor de aanvraag van uw identiteitskaart (gehoorverslag CGVS, p. 8, 17). Het is weinig plausibel dat u, als gedwongen lid van een militante organisatie die in uw streek als "parallele overheid" functioneert, zomaar het kamp zou mogen verlaten om een identiteitsdocument aan te vragen bij de vijandige Pakistaanse autoriteiten (zie "Lashkar-e-Islam" toegevoegd aan uw dossier).

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van de door u beschreven gedwongen rekrutering verder aangetast door de **door u voorgelegde dreigbrief**. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat lage profielen in de stamgebieden geen dreigbrieven ontvangen (zie "Fact Finding Mission Pakistan" toegevoegd aan uw dossier). Bovendien versterkt de inhoud van de door u neergelegde brief van 17 september 2011 de ongeloofwaardigheid van uw asielaanvraag in ernstige mate.

Zo zou deze dreigbrief eerst en vooral afkomstig zijn van "Tehreek-e-Taliban Lashkar-e-Islam" (zie toegevoegde vertaling). Tehreek-e-Taliban en Lashkar-e-Islam zijn echter twee aparte militante organisaties, die in 2011 zelfs regelrechte rivalen waren. Lashkar-e-Islam was op dat moment nog een uitgesproken "anti-Taliban groep" en zou pas in 2015 aansluiting zoeken bij Tehreek-e-Taliban Pakistan (zie informatie van Stanford University en The Express Tribune toegevoegd aan uw dossier). Het is bijgevolg niet aannemelijk dat de verzender van deze brief zich in 2011 als "Tehreek-e-Taliban Lashkar-e-Islam" zou identificeren.

Daarnaast is het ook zeer opmerkelijk dat de auteur van deze brief verwijst naar een eerdere brief die zou zijn verstuurd. Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat u meerdere brieven zou hebben ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 10). Het is weinig plausibel dat u het bestaan van een andere brief vergat te melden, daar u in het gehoor op het CGVS in duidelijke bewoordingen aangaf dat u “twee keer” bezoek kreeg, dat men “de derde keer” één brief achterliet en dat u vervolgens bent toegetreden (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Ten slotte is het bevreemdend dat u verklaarde dat u de dreigbrief zou hebben ontvangen twee maanden na het eerste bezoek van de militanten, kort voor de winter (gehoorverslag CGVS, p. 16, 15). De afgegeven brief dateert immers van 17 september 2011, wat impliceert dat u in volle zomer voor het eerst zou zijn benaderd door de organisatie van Mangal Bagh (zie “Weather statistics for Khyber Agency” toegevoegd aan uw dossier). Het is niet plausibel dat u zich niet zou herinneren in welk periode van het jaar u zou zijn aangesproken door een bekende militante organisatie waarvoor u vervolgens maar liefst vier jaar onder dwang voor zou hebben gewerkt. Door aan te geven dat u aan het begin van de winter voor het eerst werd gevraagd om toe te treden ondermijnt u dan ook zelf de geloofwaardigheid van uw beweerde gedwongen toetreding tot Lashkar-e-Islam.

Gelet op de vele problematische elementen in de door u voorgelegde brief, die in Pakistan overigens op vraag kan worden nagemaakt (zie “Corruptie en documentenfraude” toegevoegd aan uw dossier) kan het Commissariaat-Generaal dan ook geen geloof hechten aan de bedreigingen die aan u zouden zijn gericht en aan de daaraan gerelateerde rekrutering.

Ten derde ondermijnt ook een zeer opvallende **tegenstrijdigheid** in een kernelement van uw asielaanvraag de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten. Het betreft uw opeenvolgende verklaringen over uw beweerde laatste activiteiten bij de organisatie van Mangal Bagh, kort voor uw vertrek uit Pakistan. In de vragenlijst van het CGVS verklaarde u aanvankelijk klaar en duidelijk dat u in een gevecht tegen het leger twee Taliban had gedood (“In dit gevecht heb ik twee Taliban-leden vermoord”, vragenlijst CGVS, p. 1, 2). In het latere gehoor op het CGVS vertelde u echter dat u bent ontsnapt toen u samen met uw collega’s onder vuur werd genomen door het leger en dat u er later van werd beschuldigd dat u zelf uw overleden collega’s had vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 24). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u dat u deze militanten had vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 25) en merkte u daarna op dat men het niet goed had verstaan (gehoorverslag CGVS, p. 27). Dit ontkennen van uw eerdere verklaringen kan uw geloofwaardigheid niet herstellen, aangezien u zelf aangaf dat uw (uiterst beknopte) verklaringen in de vragenlijst aan u werden voorgelezen (gehoorverslag CGVS, p. 27). Zodoende had u een dergelijke flagrante vergissing eenvoudig kunnen opmerken en rechtzetten. Gelet op deze fundamentele tegenstrijdigheid kan het Commissariaat-Generaal dan ook geen geloof hechten aan uw directe vluchtaanleiding uit Pakistan.

Ten slotte bevatte uw gehoor op het Commissariaat-Generaal twee **toevoegingen** ten opzichte van uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de vlucht van u en uw gezin. In het gehoor op het CGVS verklaarde u dat u na de beschieting door het leger naar uw neef in Jamrud was vertrokken (gehoorverslag CGVS, p. 6). Deze verblijfplaats wordt echter noch in de verklaringen van de DVZ, noch in de eerdere vragenlijst van het CGVS vermeld (“Kohi, van geboorte tot vertrek”, verklaringen DVZ punt 10; “Daarna ben ik uit Pakistan vertrokken, vragenlijst CGVS, p. 2). Verder gaf u ook aan dat uw familie naar Karkhana was verhuisd na de vernieling van het huis en het service station (gehoorverslag CGVS, p. 5). Ook deze verhuizing wordt niet vermeld in uw verklaringen op de DVZ, waar u als verblijfplaats van zowel uw ouders als van uw jongste broers Kohi opgaf (verklaringen DVZ punten 13A, 17). Op de DVZ liet u overigens niet eens noteren dat de woning en de zaak van uw familie in Kohi überhaupt werden vernield. Gelet op bovenstaande vaststellingen acht het Commissariaat-Generaal de beweerde vluchtbewegingen van u en uw gezin dan ook niet geloofwaardig.

Rekening houdend met de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw toetreding tot en uw ontsnapping uit de organisatie van Mangal Bagh, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de overige **gevolgen** van de door u aangehaalde gebeurtenissen, met name de moord op uw broer J. en de verdwijning van uw broer K..

De overige door u voorgelegde **documenten** veranderen bovenstaande vaststellingen niet. De twee identiteitskaarten en de foto kunnen hooguit de identiteit en afkomst van u en J. A. aantonen. De voorgelegde overlijdensakte, die geen namen bevat van de betrokken political agent en tehsildar,

heeft geen bewijswaarde gelet op de frequente documentenfraude in Pakistan (zie "Corruptie en documentenfraude" toegevoegd aan uw dossier).

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkhwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Khyber- Pakhtunkhwa, Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkhwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag. Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen

betrof, waarbij leden van sjiiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten geïndiceerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiiitische Hazaraminderheid in Quetta geïndiceerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2015 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als de meest vreedzame in Pakistan. Er vonden wel enkele schendingen van het staakt-het-vuren plaats aan de Pakistaans-Indiase grens. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw **persoonlijke omstandigheden** kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jonge man bent en dat u in uw land een aantal jaar naar school bent geweest, waardoor u niet alleen Pashtu spreekt, maar ook een beetje Urdu verstaat (gehoorverslag CGVS, p. 7). Bovendien was u Pakistan jarenlang eigenaar van een service station, dat al sinds lang in handen was van uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 7). Veel van uw verwanten zouden Khyber Agency reeds eerder hebben verlaten door het aanslepende conflict en zouden zich ondertussen elders hebben "verspreid" (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw neef vestigde zich in Karkhana, nabij Hayatabad in de provincie Khyber Pakhtunkhwa, "als je uit het agency komt", dat wil zeggen

wanneer men de stamgebieden verlaat (gehoorverslag CGVS, p. 5; zie ook kaart toegevoegd aan uw dossier). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in uw vrije tijd ook zelf af en toe naar Hayatabad en Peshawar ging ter ontspanning (gehoorverslag CGVS, p. 4). Gezien uw profiel en uw eerdere activiteiten staat niets u dan ook in de weg om u in een Pashtun-gemeenschap in een Pakistaanse grootstad te integreren.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikelen 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in een tweede middel de schending van de materiële motiveringsplicht en een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielaanvraag berust op de problemen die hij zou hebben ondervonden nadat hij gedwongen gerekruteerd werd door de militante organisatie Lashkar-e-Islam.

De asielaanvraag van verzoeker wordt door de commissaris-generaal afgewezen om redenen dat: (i) geen geloof kan worden gehecht aan de gedwongen rekrutering die verzoeker zou hebben ondergaan, (ii) de door verzoeker voorgelegde dreigbrief de ongeloofwaardigheid van het relaas verder aantast en (iii) tegenstrijdige verklaringen van verzoeker die de kern van het asielrelaas raken met name of hij al dan niet twee talibanleden zou hebben vermoord.

Verzoeker verklaart gedwongen te zijn gerekruteerd geweest door de Lashkar-e-Islam terwijl uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat gedwongen rekrutering niet gebeurt omdat dit niet nodig is gelet op het groot aantal vrijwilligers die worden aangetrokken door de gratis wapens en training en op die manier hun sociaal aanzien kunnen verhogen. Verzoeker beperkt zich in zijn verweer tot het louter tegenspreken van de aan het administratief dossier toegevoegde informatie stellende dat gedwongen rekrutering wel mogelijk is - zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die zijn betoog kunnen ondersteunen.

Ook waar de bestreden beslissing vaststelt dat de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder wordt aangetast door de dreigbrief die hij voorlegt kan verzoekers verweer geenszins overtuigen. Niet alleen blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier dat lage profielen uit de stamgebieden geen dreigbrieven ontvangen bovendien blijkt deze dreigbrief afkomstig te zijn van "Tehreek-e-Taliban Lashkar-e-Islam" terwijl Tehreek-e-Taliban en Lashkar-e-Islam twee aparte militante organisaties zijn, die in 2011 zelfs regelrechte rivalen waren zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier die overigens aangeeft dat Lashkar-e-Islam pas in 2015 aansluiting zocht bij Tehreek-e-Taliban Pakistan. De bestreden beslissing concludeert hier dan ook terecht dat het bijgevolg niet aannemelijk is dat de verzender van deze brief zich in 2011 als "Tehreek-e-Taliban Lashkar-e-Islam" zou identificeren. Verzoeker beperkt zich ook hier tot blote beweringen. Hij betoogt dat het initiatief tot samenwerking tussen beide organisaties al in 2011 genomen werd zodat het voor zich spreekt dat de dreigbrief die verzoeker ontving de naam draagt van beide organisaties.

Met betrekking tot verzoekers tegenstrijdige verklaringen over het feit of hij al dan niet twee talibanleden zou vermoord hebben benadrukt verzoeker dat hij nooit verklaarde dat hij deze vermoord had zodat *"het plausibel [lijkt] dat zijn verklaring hieromtrent bij DVZ verkeerdelijk werd genoteerd."* Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het gehoorverslag na afloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker werd voorgelezen waarna hij dit voor akkoord ondertekende. Dat dit verkeerdelijk werd genoteerd zoals verzoeker volhoudt kan dan ook niet worden aangenomen.

Gelet op wat voorafgaat kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar deze stelt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas dat hij gedwongen werd gerekruteerd door voornoemde militante organisatie. Er kan bijgevolg evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die uit deze gedwongen rekrutering zouden zijn voortgevloeid.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt een ander licht te werpen op de in de bestreden beslissing opgenomen weigeringsmotieven, die geschraagd worden door de stukken in het administratief dossier, pertinent zijn en de kern van zijn asielrelaas betreffen. Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder de motieven van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) stelt de bestreden beslissing als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkhwa. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten

uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Khyber- Pakhtunkhwa, Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkhwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag. Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten gevisieerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiiitische Hazaraminderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2015 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als de meest vreedzame in Pakistan. Er vonden wel enkele schendingen van het staakt-het-vuren plaats aan de Pakistaans-Indiase grens. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van

vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

*Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw **persoonlijke omstandigheden** kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.*

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jonge man bent en dat u in uw land een aantal jaar naar school bent geweest, waardoor u niet alleen Pashtu spreekt, maar ook een beetje Urdu verstaat (gehoorverslag CGVS, p. 7). Bovendien was u Pakistan jarenlang eigenaar van een service station, dat al sinds lang in handen was van uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 7). Veel van uw verwanten zouden Khyber Agency reeds eerder hebben verlaten door het aanslepende conflict en zouden zich ondertussen elders hebben "verspreid" (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw neef vestigde zich in Karkhana, nabij Hayatabad in de provincie Khyber Pakhtunkhwa, "als je uit het agency komt", dat wil zeggen wanneer men de stamgebieden verlaat (gehoorverslag CGVS, p. 5; zie ook kaart toegevoegd aan uw dossier). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in uw vrije tijd ook zelf af en toe naar Hayatabad en Peshawar ging ter ontspanning (gehoorverslag CGVS, p. 4). Gezien uw profiel en uw eerdere activiteiten staat niets u dan ook in de weg om u in een Pashtun-gemeenschap in een Pakistaanse grootstad te integreren.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie van de commissaris-generaal onjuist of achterhaald is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER